

Ukázka z knihy Monika:

Vážený pane doktore Matějčko! Ráda bych Vám vyprávěla svůj příběh. Druhého února to byly čtyři roky, co mě rodiče přivezli v bezvědomí do nemocnice. Probudila jsem se na ARO v Chrudimi napojená na přístroj pro umělé dýchání. Tehdy jsem netušila, jak dlouhou dobu strávím v nemocnici. Měsíc, dva... nebo celý rok? Nikdo mi nedokázal odpovědět. Přála jsem si být zase doma. Přišla doba snažení. Pomalu jsem se učila odvykat přístroji. Bylo to po minutách. Pamatuji si na den, kdy jsem poprvé vydržela dýchat deset minut. Pro mě to byl obrovský úspěch. Spočítala jsem si, že když budu takto pokračovat, vánoce strávím doma. Mé výpočty však selhaly. Stačila obyčejná chřipka a z deseti minut má kondice klesla na nulu. Tak to šlo stále dokola...(rok ,dva roky,tři..).... Potom nastalo období, kdy mi bylo velice zle. Už jsem nemohla dál... přála jsem si i zemřít. (Bůh to však nedopustil, proto Vám dnes mohu psát)...Dýchací přístroje, které se vyrábějí u nás, vylučují pobyt doma. Ptala jsem se lékařů, psala na Ministerstvo zdravotnictví. Všechno marné. Rodiče odjeli ke známým do Vídně. Ti nám po několika týdnech oznámili, že přece jen něco objevili. Byl to jeden z nejnovějších přístrojů firmy DRÄGER. Cena činila 180 000 šilinků nebo 22 000 marek. K vánocům 1989, které jsem strávila zčásti doma a zčásti v nemocnici, jsem dostala krásný dárek - prospekt přístroje. Nyní šlo o to, získat peníze...Pro přístroj nakonec jela do Lübecku celá „expedice“. Až po ní jsem se dozvěděla, co se vlastně stalo. Hanka se rozhodla odjet pracovat do Německa a zůstat tam tak dlouho, dokud nevydělá potřebný obnos. Přidaly se k ní ještě dvě kamarádky, které mne znaly pouze z vyprávění....Měly spočítané jak dlouho by tam musely zůstat pracovat. U firmy by přijaly jakoukoli práci. Kdyby ten přístroj prodaly, mohla jet každá z nich na krásnou dovolenou nebo si koupit chatu, auto...Mohly udělat cokoli jiného než to, co udělaly. Kdo by se jim dnes divil? A ještě bych se měla zmínit o lidech se kterými jsem se stýkala v nemocnici. Jsem jim vděčná za péči, kterou mi věnovali. Děkuji za všechny úsměvy, kterými mne obdařili, za noci, kdy jsem si povídala se sestřičkami a nemusela hned jít spát, za lampičku, kterou nechali svítit, abych si mohla číst, za sprchování v koupelně, které pro mne tehdy bylo tak vzácné, za umyté a učesané vlasy, za noc, kdy mne vezli ven na zahradu a já se mohla dívat na oblohu, až mě z toho bolel krk... Za všechny dny a noci, kterých bylo víc než tisíc. Dnes si už nedovedu představit, že bych se měla vrátit zpět. Jak vidíte, pane doktore, můj život je plný zázraků a plný lásky. Někdy Vám třeba zase napíšu a budu Vám vyprávět o největší lásce, kterou jsem ve svém životě poznala. Přijměte pokoj a milost našeho Pána Ježíše Krista.

Monika Netušilová 24.2.1991

Milý pane doktore, před mnoha měsíci jsem Vám slíbila dopis o Lásce – o té největší lásce kterou jsem ve svém životě poznala a stále ještě poznávám...O lásce, která není z tohoto světa a přesto – je na tomto světě.Tak dlouho jsem ji hledala a nenacházela. Kde mám začít a o čem psát dřív ? O tom , co jsem našla, nebo o tom jak jsem hledala? Toužím psát hlavně o tom co jsem našla... Odkazuji Vám své poznámky, které Vám umožní nahlédnout do srdce člověka "zkoušeného osudem". Přijměte je jako mé osobní svědectví, ale i důkaz toho, že i život upoutaný na vozíčku může mít svůj hluboký smysl a může ukazovat na toho, který má moc nejen dočasně uzdravit, ale i na věky zachránit. Přijměte tyto mé poznámky jako doklad mého hledání, ale i nalézání. Ano. Toužím psát, co jsem našla. Každý člověk bytostně volá po lásce, která zachraňuje, po životě, který překračuje jeho vlastní obzory. Pane doktore, držím Vám palce..

Vaše Monika